

ved et af Nabobordene, bestod den af den samme ophøjede, teologisk-filosofiske Væven, hvormed de ogsaa i gamle Dage havde krydret Kaffen og Tobakken, og som røbede, at intet Bud om, hvad man i den sidste Menneskealder havde tænkt, virket og digtet rundt om i Evropa, var trængt ind over dette Lands Grænser. Og i det samme forstod han, hvor han befandt sig. Han var kommen til Torneroses Rige, hvor Tiden stod stille, og hvor Fantasteriets blege Rosenflor og Spekulationens sejge, tornede Stængler lumskelig skjulte det indre Forfald. Men i det samme (saadan sluttede han) havde han ogsaa forstaaet sit Kald. Ligesom hin „langvejsfra hjemvendende“ Mand i Eventyret, der vristede Hanegals-Hornet af den sovende Portvægters Haand for at vække Kæmperne af deres Stensøvn, havde han søgt at kalde paa, hvad der endnu havde Liv herhjemme, først og fremmest paa de unge, og blandt disse navnlig paa de stærke og stridslystne, der havde Mod til at gennembyde og sønderhugge det sejge Drømmespind, det lodne, forhærdede Puppelster, hvori Nationens Aand havde indkapslet sig.

... Det var især dette sidste Kampsignal, der under Læsningen fik Blodet til at skyde op i Pers Kinder. Han følte det, som var dette æggende, ildnende Tilraab henvendt direkte til ham, ja ganske særlig til ham. Hans Haand faldt tungt mod Bordpladen, og han sagde to Gange ganske højt, som til Bekræftelse: „Ja! Ja!“ Han mindedes, hvorledes Obersten hin Dag spøgende havde kaldt hans Projekt en Udfordring til den danske Teknikerstand. Nu vel! Det skulde blive det ... For det vidste han nu, at han var født til paa sit Omraade at blive Morgenvækkeren og Banebryderen i dette dorske Samfund af tykblodede Præste- og Degnesønner.